

Naše Eliška je šťastné dítě

Ráda bych se s vámi podělila o své štěstí a možná tím někomu otevřela oči.

Bylo mi 35 let a s manželem, kterého pokládám za jednoho z posledních úžasných chlapů na téhle zemi, jsme měli tři krásné a zlobivé kluky - osmiletého Aleška, pětiletého Filipka a tříletého Daníka. Myslela jsem, že už jsem s rozením dětí skončila - začala jsem konečně pracovat (jsem pediatřička, ale hned po skončení vysoké školy jsem odešla na mateřskou) a děti byly dost velké na to, abychom mohli zase začít jezdit na dovolené. Když jsem si jeden den na základě známých pocitů koupila těhotenský test a viděla dvě čárky, hodinu jsem brečela. Nějak jsem si neuměla představit, že všechen ten kolotoč kolem novorozence, který jsem už prošla třikrát a stál mě hodně sil, budu prožívat znovu. Volala jsem hned manželovi, narozdíl od předchozích těhotenství jsem mu tentokrát naprosto neoriginálně s pláčem oznámila: "Jsem těhotná, jak se to mohlo stát???" Na druhé straně drátu nic..., zeptala jsem se ho, proč nic neříká a on mi odpověděl, že nemůže mluvit, protože je šťastný. Nechápala jsem, myslela jsem, že i on je rád, že děti už jsou odrostlé z plenek. Řekl mi: "Světová ekonomika se hrouští, všichni se bojí, co bude, a my máme důvod se na budoucnost těšit". Na to už nebylo co říct. Prvotní šok přešel a já se nejprve začala se situací pomalu smířovat a posléze se na nového člena rodiny i těšit. Třeba to tentokrát bude holčička!

Tripple testy jsme z důvodu jejich nepřesnosti odmítli a až do 20. týdne bylo všechno v nejlepší pořádku, dokonce jsem tentokrát ani netrpěla nevolnostmi jako v předchozích třech těhotenstvích. Na ultrazvuk ve 20. týdnu jsem šla s manželem a všemi dětmi. Doktor celou dobu soustředěně sledoval obrazovku a moc toho nenamluvil, ale nenapadlo mě, že je něco v nepořádku - místo sledování obrazovky jsem měla dost práce sledováním a okřikováním kluků, protože hrozilo, že ordinaci kompletně přerovnájí. Ke konci se doktor zeptal, jestli chceme znát pohlaví - umírala jsem zvědavostí, drželi jsme se s manželem za ruce a zjistili, že budeme mít holčičku. Radostí mi vytryskly slzy. Bohužel však doktor s vážnou tváří řekl, že je tady něco, o čem s námi musí mluvit. Všechno se ve mně sevřelo. Doktor našel několik vrozených vad, které ukazovaly na Downův syndrom. Poslala jsem manžela s dětmi za dveře a nechala si všechny markery na obrazovce ukázat. Pak jsme se domluvili na amniocentéze.

Večer jsme pak s manželem všechno donekonečna probírali. Nechtěl, abych podstoupila odběr plodové vody, ale já jsem věděla, že ta nejistota by mě užírala až do konce těhotenství a chtěla jsem mít jistotu.

To čekání na výsledky se zdálo nekonečné, ale když telefon konečně zazvonil a ohlásila se nemocnice, nějak jsem uvnitř věděla, že to v pořádku není a že moje holčička má

Reklama

Soutěžte právě teď

o bezplatný odběr pupečnickové krve!

přebytečný chromozom. Nemýlila jsem se. Kupodivu, nebyl to takový šok. I manžel to vzal relativně v klidu. Řekli jsme si, že to sice není něco, co bychom si přáli, ale je to naše dítě a dáme mu lásku a péči, jakou si zaslouží.

Zbytek těhotenství proběhl bez problémů, porod byl taktéž hračka - sotva jsme stihli dojet do porodnice. Hned jak jsem malou Elišku uviděla, zamilovala jsem se do ní. Slíbili jsme jí, že ji budeme chránit před celým světem.

Dnes je Elince 8 let a je to typický benjamínek. Chodí do speciální školy a je moc šikovná. Lidé se mě často ptají, jestli se náš život nějak změnil, protože máme dítě s DS. Změnil, ale jinak než jsme čekali. Semklo nás to jako rodinu, držíme při sobě a dokonce i nejstarší pubertální syn má tendenci svoji sestřičku chránit před občasnými hloupými poznámkami od neznámých lidí. Starší sourozenci Eli zbožňují a i když vědí, že "není jako oni", zdá se, že si to ani neuvědomují. Hrají si s ní a pomáhají jí s úkoly a se vším, co je třeba. Já pracuji, jezdíme všichni dvakrát do roka na dovolené a užíváme si tak, jak jsem si vysnila před tím, než se Elinka narodila. Je trošku pomalejší než zdravé děti a vyžaduje větší trpělivost, ale není to nic, na co by se nedalo zvyknout. Než se narodila, měli jsme na děti možná až přehnané nároky, teď se těšíme z každé maličkosti a každého pokroku. Občas potkáme nějakého hulváta, který se se soucitným tónem na rovinu zeptá: "Jak je možné, že na to, že budete mít Downa, nepřišli před narozením?" Odpovídáme, že na to přišli a že jsme to věděli. Někteří pak zmlknou, ti otrlejší se zeptají, proč jsme to nedali pryč. Neuvědomují si, že soucit si zaslouží právě ti, kdo nejsou schopni bez podmínek milovat své děti a že děti jsou dar. Naše Eliška je šťastné dítě, které umí ostatní rozesmát a dává nám svou lásku najevo každý den. Dnes už si neumím přestavit, že bychom ji neměli nebo že by snad byla jiná a dnes už také dokážu říct, že i když nejsme věřící, věřím, že člověku není nakládáno víc, než je schopen unést a že s každou situací se dá vyrovnat.

28.11.2008 **Hanka, Petr, Aleš, Filip, Daník a Eliška ()**
